

hjørt til vi da straks skulle tage endelig Stilling. Hvis saadanne Oplysninger havde foreligget ved anden Behandling, havde der været Tid for os til yderligere at betænke os paa et og andet, hvis der var noget at ændre. Nu skal jeg indrømme, at praktisk taget har dette maaste ikke saa overordentlig stor Betydning, thi vi ere jo vant til, at naar det højterede Finansudvalg og endog blot Flertallet indstiller noget, er det saa saa godt som vedtaget; men usendt er det dog ikke, at Udtaleser her i Salen kunne medføre, at man ved en senere Behandling indtager et andet Standpunkt. Det var saaledes med Tilfredsstillelse, at jeg forleden hørte, at den fungerende Ordfører for Indenrigsministeriets Budget velvillig lovede — jeg antager paa Udvalgets Begne — at adskillige Spørgsmaal skulde blive overvejede paa ny til tredje Behandling, naaget der var gjort Indstilling om dem til anden Behandling. Det er altsaa ikke udelukket, at det kan saa Betydning, at der foreligger Indstillinger til anden Behandling. Naar man gennemgaar Betænkningen, vil man finde, at en stor Række af de vigtigste Spørgsmaal er udjat til tredje Behandling. Der er for det første en Række af kirkelige Spørgsmaal, om Tilskud til adskillige Sognekald og om Opførelsen af en Række Kirkebygninger paa Væssø, ved Hulsig Station, Albæk, Kristianshede og flere. Alt dette er udjat til tredje Behandling. Den fungerende Ordfører gav en Grund eller — jeg vil hellere sige — et Paaskud for disse Udsættelser. Han sagde nemlig, at det var Praktisk at udsætte saadanne Spørgsmaal til Sagens sidste Behandling, for at man kan have det hele paa en Gang. Men jeg vil sige den ærede fungerende Ordfører, at denne Grund kan til Nød have været god i Fjor og kan have været særdeles god i Forfjor, men i Aar er den ikke træffende. Vi have nemlig siden i Fjor faaet forelagt en Plan af den ærede Kultusminister angaaende de ny Kirker, han vil have opført, og de ny Sognekald, han vil have oprettet. For denne Plan forelaa, kunde Finansudvalget og Tinget altid med Føje sige, at det var meget vanskeligt for os at indlade os paa forfælske Kirkespørgsmaal, fordi vi ikke vidste, hvor det førte hen, og af den Grund blev der for nogle Aar siden rettet en Anmodning — jeg tror fra Finansudvalgets Side — til Kultusministeren om at tilvejebringe et Overflag over de Kirker og Menigheder, man ønskede at saa uvidede, delte og omprøvede, for at man omtrent kunde vide, hvilke Konsekvenser det vilde have, naar man vedtog Opførelsen af en eller anden Kirke.

Tidligere har Ordføreren kunnet have Ret i at sige: Vi staa endnu uiftkært i dette Spørgsmaal, vi vide ikke, hvor langt det vil føre os, naar vi nu gaa ind paa Oprettelse af nogle ny Sognekald og Opførelse af nogle ny Kirker; men det gælder ikke mere, thi nu vide vi det, idet vi nu have faaet en samlet Fortegnelse over, jeg tror, henved 50 Kirker, som ønskes opførte, og over ny Sognekald, som ønskes oprettede, saa at vi nu omtrent vide, hvad vi have at rette os efter. Det eneste Spørgsmaal, der nu foreligger til Overvejelse, forudsat at denne Plan i det væsentlige i alt Fald stiltiende er accepteret, er, hvor meget man skal tage ad Gangen. Er der 50 Kirker, hvorom der er rejst Spørgsmaal — jeg tror nok, at det er saaledes — er Spørgsmaalet, hvor mange vi skulle tage hvert Aar, om vi et Aar skulle tage 5—6 eller maaste gaa til 10. Videre forekommer det mig ikke, at man har at fordybe sig i, bortset fra de Detailler, der kunne være ved ehvert af disse Spørgsmaal. Det forekommer mig derfor ikke, at der er Spør af Grund til, at den fungerende Ordfører har skubbet alle disse Spørgsmaal til Side nu og ikke vil, at vi skulle have yderligere at vide om dem før til 3dje Behandling.

Hvad der gælder om den Række Kirkespørgsmaal, som jeg har nævnt, gælder om mange andre Spørgsmaal; det er alle Spørgsmaal, der ere gamle bekendte. Hvis det var ny og store Spørgsmaal, som Kultusministeren i Aar havde kastet ind paa Finansloven, kunde jeg forstaa, at Finansudvalget vilde tage sig rundelig Tid til at overveje dem, men det er ikke Tilfældet. Jeg skal saaledes nævne Spørgsmaalet om en Bevilling til Kvinders Uddannelse til Lærerinder, med Hensyn til hvilken der i Betænkningen, Tillæg B., Sp. 293—94, staaar den dybsindige Bemærkning: „Flertallet forbeholder sig Forslag om Kontoens Forhøjelse.“ Det er ikke noget nyt Spørgsmaal, det har været for i adskillige Aar. Det er muligt, at der i det høje Finansudvalgs Skød hviler saa interessante Oplysninger og grundige Underføgelser, at Udvalget ikke har kunnet blive færdigt, men jeg tillader mig indtil videre at have noget Tvivl derom. Endvidere er der Spørgsmaalene om Fødsels- og Plejefistelsen og om elektrisk Belysning i Universitets-Biblioteket i Forbindelse med Adskillelse af Vægsalen fra Biblioteket, ogsaa gamle Spørgsmaal, om hvilke det ærede Finansudvalg heller ikke har kunnet træffe Afgørelse nu. Endvidere er der Realstolerne; det er et gammelt Spørgsmaal. Hvert Aar have vi